

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 12.
Joulukuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG HUUGO NYBERG
Vastaava. Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4,
puh. 81 54.

26:s vuosik. 1921.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk. koko vuodelta. —

Kolme kotia.

“Isäni kodissa on monta asuntoa.”
Joh. 14: 1—3.

Kun me olimme pienet lapset niin me asuimme lapsuudenkodissa. Silloin me olimme onnelliset. Sillä lapsilla ei ole huolia eikä suruja. Isä ja äiti hoitavat lapsensa, niin että lasten ei tarvitse kantaa elämän murheita. Isä ja äiti tekevät työtä kodin ylläpitämiseksi ja perheensä elatuksen hankkimiseksi. Isä tekee raskaammat työt ulkona pelloilla, niityillä ja muilla työmailla. Hän hankkii perheelleen leivän ja muun ravinnon. Muistatko kuinka ahkerasti isäsi teki työtä? Väsyneenä hän illalla tuli työstä kotiin. Mutta kuitenkin väsyneenäkin otti hän usein sinut vielä syliinsä ja leikki sinun kanssasi lämpöisessä kotituvassa ennen nukkumaan menoa. — Äiti, hän hoitaa kotia, pitää sen puhtaana ja hyvässä järjestyksessä. Hän laittaa ruuan, ompelee ja paikkaa vaatteita, hoitaa kotieläimet, kasvattaa lapsia, opettaa heille jumalansanaa ja hoitaa heitä sairaudessa. Miten monta yötä valvoi huolellinen äiti sinunkin, kuoron lapsen tähden kun olit kipeä ja kun sinun kuulokykysi hävisi! Useimmilla kuuromykkillä on kauriit ja hauskat muistot lapsuutensa kodista.

Mutta lapsuudenkoti on hävinnyt. Isä ja äiti kuolivat. Veljet ja sisaret menivät maailmalle, kuka minnekin, työtä etsimään. Kodin tavarat jaettiin lapsille tahi myytiin. Ehkä koko lapsuuden kotikin joutui vieraille ihmisille, jotka siinä nyt asuvat. Harvat ihmiset saavat asua syntymäkodissaan kuolemaansa asti. Ikävöiden sinä muistetelet lapsuudenkotiasi ja huoletonta, hauskaa elämää, jota siinä elit. Kyynel tulee silmiisi sitä

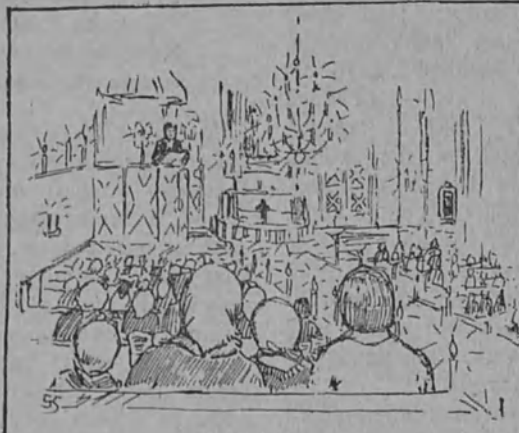
ajatellessasi. Ja kiitollisuuden huokaus nousee rinnastasi kun seisot isän ja äidin haudalla muistaten sitä hyvää, mitä heiltä sait lapsuuden kodissa.

Kasvoit suureksi. Aikaihminenä kuljit maailmalle. Sait työtä ja ansiota. Ehkä löysit sopivan elämäntoverin itsellesi, siivon ja kunnollisen, jota rakastat, ja jonka kanssa menit naimisiin. Te perustitte *oman kodin*. Ehkä olet siivo, ahkera, raitis ja hyvä mies. Ehkä vaimosi myös on siivo, ymmärtäväinen ja puhdas. Te elätte onnellista elämää omassa kodissa, jonka olette omalla työllä, säästäväisyydellä ja rehellisyydellä hankkineet. Jumala on siunannut teidän työnne ja elämänne. Jumalan lahja on oma kotinne, jossa vallitsee rauha ja järjestys, ja johon aina on hauska mennä kuin rauhalliseen satamaan myrskyselältä mereiltä. Kodissanne kasvaa lapsilauoma, jota hoidatte, kasvatatte ja joista toivotte Jumalan avulla tulevan hyviä ihmisiä.

Mutta tämä *oma kotikin* kerran hajoaa. Te tulette

vanhoiksi ja kuolette. Lasten täytyy mennä maailmaan. Perhe hajoaa. Ja uudet ihmiset ehkä tulevat vuorostaan asumaan ja elämään siihen kotiin, jossa te ennen elitte, asuite, kärsitte tahi elämän onnea nautitte.

Maan päällä ei ole mikään kestävä ja pysyväistä. Kaikki, minkä ihmissilmä näkee on katoavaista. Kaikki, mikä nyt kukoistaa ja on ole-massa, se vastedes häviää, loppuu ja kuolee pois. Ihminen itsekin on katoavainen. Hänenkin päivänsä loppuvat joskus odottamatta. Kuolema tulee usein kuin „varas yöllä“. Se vie pois terveen, nuoren ja työkykyisen äkkiä. Tänään vielä voi ihminen olla terve, — huomenna hengetönä.

Joulujuhlana.

Aamulla voi nuori ihminen nousta terveenä työhönsä, mutta illalla voi hän jo maata kylmänä ja kuolleena, omaisistaan erotettuna. Ihminen ei tiedä milloin hänen elämänsä loppu lähenee.

Jotkut ihmiset pelkäävät tuota loppumista; pelkäävät kuolemaa, eivätkä tahdo sitä ajatella. Kuoleman ajatus onkin kyllä vakava ajatus. Eikä ihminen saa sitä unhottaa koskaan. Sillä kerran on kuolema jokaisen meidän edessämme.

Mutta Jeesus on antanut meille kauniin ja lohduttavan ajatuksen kuoleman varalle. Lapsuuden kotimme otetaan meiltä pois. Omasta kodistamme mekin on meidän erottava. Ei mikään maallinen koti ole kestävä. Mutta Jeesus puhuu meille vielä kolmannesta kodista, johon voimme päästä. Ja se koti on ihana, kirkas, ijankaikkinen. Siitä kodista ei meidän tarvitse lähteä pois milloinkaan. Jeesus sanoo: „Älköön teidän sydämenne murheellinen olko. — Isäni kodissa on monta asuntoa. — Minä menen valmistamaan teille sijaa. — Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.“ (Lue Joh. siv. 14: 1—3).

Näin sanoi Jeesus 12 opetuslapselleen heidän ollessaan surulliset. Ja meillekin kuuluvat nämä Jeesuksen sanat. Me saamme uskoa ne, me saamme ottaa ne itsellemme ja lohduttaa itseämme niillä sanoilla.

Meilläkin on siis asunto, oma koti, ylhäällä taivaallisen Isän suuressa, ihanassa valtakunnassa. Sen on Jeesus meille valmistanut. Hän tulee ottamaan meidät sinne kotiimme täältä alhaalta, näistä katoavaisista maallisista majoista. Eikö ole tämä sana, tämä ajatus kaunis ja lohdutusta tuova sinullekin, kuuromykkä lukija? Ehkä oli lapsuutesi koti köyhä ja ikävä. Ehkä oli oma kotisi, jossa perheinesi asuit samoin huono ja iloton. Ehkä sinulla ei ole koskaan ollutkaan omaa kotia. Vierasten ihmisten asunnoissa olet saanut aina asua ilman kodin onnea, rauhaa ja ilman ystävän rakkautta. Ehkä on koko maallinen elämäsi ollut täynnä kärsimystä. Etkä ole koskaan saanut elää onnellisessa kodissa. Kärsimystä, kaipausta, vaikeutta vain on ollut elämäsi täynnä.

Mutta nyt avaa Jeesus toivovan silmien eteen uuden, iankaikkisen kodin odotuksen. Jumalan suuressa kodissa on paikka sinullakin. Siellä ei ole kärsimyksiä enää, ei itkua eikä kuolemaa. Siellä on rauhaa, onnea ja ijankaikkista iloa, joka ei koskaan lopu.

Sinne kotiin ovat jo monet päässeet. Siellä ovat ehkä isäsi ja äitisi jo. Sinne ovat päässeet

monet sukulaisesi ja ystäväsi. Muistatko kuinka monet läheiset tuttavasi, joitten kanssa sinä ennen teit työtä ja elit yhdessä, ovat jo päässeet muuttamaan ijankaikkiseen kotiin Jumalan luo? Ja marttyyrit, suuret uskonsankarit, sekä kaikkien hyvien ihmisten sielut kaikista kansoista ja sukupolvista — ne ovat siellä autuaissa majoissa, kotonaan. Heitä on niin suuri joukko, ettei sitä voi lukea. Ajatuksemme pysähtyy hämmästyneenä kun heitä muistellemme. Heidän joukkoonsa tulee Jeesus ottamaan meidätkin.

— Mutta meille sanoo raamattu: *Ahkeroituksiamme siis päästä tuohon lepoon* (Hepr. 4: 11). Meidän pitää olla ahkerat päästäksemme kotiin Jumalan luo. — Maallisenkin kodin hoito vaatii ahkeruutta. Jos isäsi ja äitisi olivat laiskat, niin lapsuutesi koti oli köyhä, ikävä ja likainen. Jos sinä itse tah vaimosi olette laiskat on oma kotinne kurja ja elämä siinä ilotonta koko perheelle. Ainoastaan ahkera ihminen voi rakentaa hyvän kodin. Ahkerain ihmisten koti pysyy puhtaana ja hauskana.

Meidän pitää ahkeroida päästäksemme taivaan kotiin. Kun olemme laiskat rukoilemaan, laiskat tutkimaan jumalansanaa ja laiskat Jeesuksen seuraamiseen, niin emme pääsekään taivaan kotiin. Suomalaisessa hengellisessä kansanlaulussa sanotaan:

„Tiellä elon *velttona* olla ei auta,
vaarat ne vaanivat vaeltajaa.
Kunnian kruunua *laiska* ei saavuta,
turhaan ei aikaansa tuhlata saa.“

Meidän pitää olla ahkerat, ahkerat rukoilemaan, ahkerat luopumaan synnistä, ahkerat rakastamaan Jeesusta, ahkerat ottamaan vastaan Jeesukselta armaa, synteinanteeksisaamista ja uutta elämää, ahkerat tottelemaan Häntä ja noudattamaan Hänen käskyjään. Ihminen, joka pitää ahkerasti huolta sielustaan, hän pääsee lepäämään ijankaikkiseen kotiin Jumalan luona.

Jouluna syntyi Jeesus pienenä lapsena maailmaan. Hän tuli auttamaan meitä kotiin. Hän avasi ja neuvoi meille tien, jota ahkerasti käyden me pääsemme Isän kotiin. Siksi me iloiten kiitämme Jumalaa siitä tänäkin jouluna sanoen:

„Nyt Jumalalle kunnia,
kun antoi ainoon poikansa,
siit' enkelitkin riemuiten
veisatkoon taivaan Herralle.“

H. N.

Kuuromykät ja siveellisyys.

II.

Tämän lehden viime numerossa aloin kirjoittaa kuuromykyistä ja siveellisyydestä. Siinä huomautin muutamilla tosiesimerkeillä, miten siveellisyys on huonontunut kuuromykkänuorison keskuudessa. Nyt koetan kirjoittaa siirä, millä tavalla saataisi siveellinen elämä ja hyvät tavat enemmän levenemään kuuromykkäpiireihin.

Sanon ensiksikin, että

*jokaisen nuoren kuuromykyän on noustava siveelliseen taisteluun omassa elämässään!
Jokaisen nuoren kuuromykyän on koetettava elää puhdasta ja siivoa elämää!*

Me muistamme omalta kouluajaltamme, kuinka opettajamme monta kertaa ja monella tavalla puhuivat meille siveellisyydestä. Opettaessaan esim. Katekismuksen kuudetta käskyä he selvittivät eri aikoina poikaoppilaille ja tyttöoppilaille erikseen tätä asiaa. Opettajamme sanoivat, että on väärin, rumaa ja vaarallista, jos me nuorina rupeamme elämään epäsiiveellisesti. He varoittivat meitä seurustelemasta huonojen toverien kanssa, sillä he kiusaavat meitä salaisiin, huonoihin tapoihin. Opettajamme kielsivät meitä puhumasta rumia, kevytmielisiä puheita, tahi viittaamasta sopimattomia asioita. He kehoittivat meitä säilyttämään siveellisen puhtautemme. He neuvoivat myös meille muutamia keinoja, millä voimme vastustaa epäsiiveellisyyttä. He sanoivat, että jumalisuus, rukous ja rakkaus Jumalaan voivat, varjella meitä pahasta parhaiten. Ja he sanoivat, että esim. ahkera työnteke, urheilu, voimistelu ja hyvien kirjojen lukeminen auttavat meitä siveelliseen elämään ja estävät meitä pahasta.

Samaa ovat matkapapit opettaneet meille. Saar-noissaan ja yksityisissä keskusteluissa kanssamme kehoittavat he meitä puhtaaseen elämään ja nuh-televat epäsiiveitä kuuromykyä.

Nämä opettajamme ja matkapappiemme ope-tukset ovat hyvät. Olen huomannut, että sellai-set kuurot elävät onnellista elämää, jotka tottele-vat heidän neuvojaan. Mutta kurjuuteen ja hä-peään ovat vajonneet monet kuurot toverimme, jotka ovat unohtaneet mitä opetettu on.

Joka päivä tulee mieleemme epäsiiveitä ajatuk-sia. Omassa sydämessämme syntyy pahoja haluja, himoja, kiusauksia. Työtoverimme y.m. viettelevät meitä puhumalla siivottomista asioista. Mutta meidän pitää olla niin rohkeat, että hylkäämme kiusaukset. Meidän täytyy itse auttaa itseämme tässä asiassa. Irti rumista ajatuksista, irti viettelevistä tovereista! Velto ihminen ei voi voittaa. Mutta rohkea kuuromyky ajaa pian pois rumat kiusaukset. Olen huomannut, että säännöllinen, ruumiillinen työ, reipas urheilu ja hyvien kirjojen lukeminen auttavat paljon siveellisessä taistelussa.

Laiskan ihmisen mielessä pyörivät aina rumat ajatukset, mutta ahkera työntekijä ja innokas urheilija ei jouda ajattelemaan rumia asioita. Parhaimman avun kuitenkin antaa Jumalan henki kun se asuu ihmisen sydämessä.

Kuuromykyäin yhdistykset voivat myös aut-taa jäseniään siveelliseen elämään.

Tämä onkin mielestäni k. m. yhdistysten tärkein tehtävä. Suomessa on jo monta k. m. yhdistystä ja niissä monta jäsentä. Jos näissä yhdistyksissä vallitsee vakava henki, niin voivat ne paljon auttaa siveellisyyden ja hyvien tapojen levenemiseksi maamme kuurojen keskuudessa. Näitä yhdistyk-siä pitäisi ohjata vakavaan suuntaan. Niihin pitää valita kykenevät, vakavat ja kunnioitustanauttavat puheenjohtajat, jotka ymmärtävät olevansa vas-tuussa yhdistyksen toiminnasta. Myöskin yhdis-tysten johtokuntiin pitää valita siiveitä ja esimer-kiksi kelpaavia henkilöitä, jotka johtavat niitten työtä oikeaan suuntaan.

Usein valittavat kuuromykyt, että yhdistysten kokouksiin on vaikea saada hyviä ja kasvattavia ohjelmia. „Puhujista“ on puute. Ne yhdistykset, jotka toimivat kuuromykyäinkoulukaupungeissa, voivat saada k. m. opettajia joskus pitämään pu-heita ja johtamaan kokouksia. Mutta missä k. m. opettajia ei ole, siellä on ohjelman kokoonpano vaikeaa. Siitä syystä on k. m. yhdistysten kokouk-sissa usein köyhä ohjelma. Jäsenet eivät saa nähdä hyviä esitelmiä. Kokouksissa ja illanvie-toissa ei saa mitään oppia. Jäsenet siellä ehkä vain juoruavat, puhuvat ja viittaavat turhia ja sopimattomia asioita. Syntyy riitaa. Seurustelu voi muuttua siiveellisesti huonoksikin.

Sellaisia kokouksia pitää yhdistyksen puheen-johtajan ja johtokunnan välttää. Olisi hyvä, jos joku yhdistyksen jäsen lukisi kotona jotakin hyvää kirjaa ja kertoisi kokouksessa siitä toisille tove-reille.

Yhdistyksen puheenjohtaja ja johtokunta katso-koon, että jäsenet käyttäytyvät siivosti sekä kokouk-sissa että muualla: kodeissaan, työmailla j. n. e. Johtokunnan pitää varoittaa ja neuvoa sellaisia jäseniä, jotka elävät huonosti, juovat väkijuomia, varastavat, pettävät tahi elävät epäsiiveellisesti. Ja yhdistyksestä on erotettava sellainen jäsen, joka ei neuvoa tottele, vaan rikkoo monta kertaa yhdistyksen sääntöjä vastaan ja suosii pahoja tapoja. Näin menettelemään käsksee yhdistyksen säännötkin. Onhan niissä seuraava määräys eli sääntö: „yhdistys vaatii jäseniltään kaikinpuolin siivoa, säädyllyistä ja toverillista esiintymistä ja käytöstä Jäsen, joka tavalla tai toisella käyttäy-tyy sopimattomasti ja vahingoittaa yhdistyksen hyvää mainetta, saakoon yhdistyksen johtokunnalta varoituksen. Jos hän ei ota varoituksesta ojen-tuakseen on johtokunnalla oikeus eroittaa hänet yhdistyksen jäsenyydestä.“ — —

Yhdistykselle ei ole kunniaksi jos sen jäsenissä on juoppoja, epäsiiveellisiä ja kevytmielisiä kuuromykkiä.

Varottakoon siis johtokunta rikkovaa jäsentä. Erotettakoon hänet yhdistyksestä jos hän ei tee parannusta. Erottaminen on ikävää. Siellä täällä kaupungeissa löytyy sellaisia kuuromykkiä, jotka elävät yhdistyksen ulkopuolella kun heitä ei voi pitää yhdistyksessä huonon elämän tähden. Selalaista täytyy tapahtua rikkojalle rangaistukseksi ja toisille varoitukseksi.

Erittäin vaarallisia kuuromykkäin siiveellisyydelle ovat kuljeskelevat kuuromykkät. Laiskoina eivät he viitsi tehdä työtä, vaan kerjäävät, matkustavat paikasta toiseen, lainaavat rahaa ja viettelevät toisia, ymmärtämättömiä juoppouteen, epäsiiveellisyyteen y. m. pahaan. Minä olen nähnyt K.m. lehdessä joskus varoitettavan sellaisista. Ja se on hyvä. Viime talvena esim. liikkui eräs nuori, iso k.m. mies hyvin monilla paikkakunnilla Keski-Suomessa yhden kuuron kodista toiseen. Hänellä oli m.m. paha tauti, joka tarttui hänestä erääseen huonomaineiseen k.m. tyttöön. Tyttö vietiin moneksi viikoksi sairaalaan. Sieltä tultuaan kaikki ihmiset pelkäsivät ja vieroivat häntä vielä enemmän kuin ennen.

Elkää huoliko laiskoista, matkustelevista ja tuntemattomista kuuromykkistä! Kehoittakaa heitä rehelleiseen työhön kotiseudullaan, niin paljon paha tulee vältetyksi!

Puhun vielä yhdestä asiasta. K.m. yhdistykset pitävät joskus juhlia ja huviihtamia. Me kuurot, kaipaamme tavata tovereita. Haluamme iloita mekin joskus. Tahdomme saada vaihtelua yksitoikkoiseen elämäämme. Me viihdymme parhaiten omassa piirissämme, toisten k.m. kanssa. Sillä eivät kuulevat aina ymmärrä meitä oikein, emmekä me heitä. Pikku juhlatilaisuudet omassa keskuudessa ovat siis hyvät silloin tällöin olemassa.

Mutta näihin juhliin kulkevat k.m. toverit usein liian kaukaa, liian pitkien matkojen takaa, kaukasilta paikkakunnilta. Se ei ole mielestäni sopivaa. Pitkillä matkoilla tuhlataan paljon rahaa. Ja vieraille paikkakunnille tultua on vaikea saada sopiva kortteeri. Joudutaan silloin asumaan toisten k.m. ahtaisiin kortteereihin, tahi tuntemattomiin vieraskoteihin ja majataloihin. Nämä pitkät matkat ja nämä kortteerit ovat varmaan olleet monelle kuuromykkälle suureksi vahingoksi. Monet ovat joutuneet siiveellisiin vaaroihin ja pahojen, siiveettömien ihmisten viettelviksi. Niillä matkoilla ovat he oppineet ja nähneet paljon paha, sekä langenneet kiusauksiin. Tämän kirjoittajalle kerrottiin kuurojen kerran eräästä suuresta kokouksesta palatessaan yöllä rautatienvaunussa käyttäytyneen niin vapaasti ja vallattomasti, etteivät kuulvatkaan sillä tavalla tahdo käyttäytyä.

Meidän pitää siis matkustellessammekin käyttäytyä siivostisesti sekä kuulevain että kuurojen, sekä tuttujen että tuntemattomien kanssa. Iltamien ja

ja juhlain toimeenpanijain pitää huolehtia siitä, että juhlissa vallitsee hyvä järjestys ja siivous sekä huoneissa, eteisissä, että ulkonakin.

Että Suomen kuuromykkien keskuudessa siiveellisyys ja hyvät tavat taas pääsisivät levenemään, siihen tarvitaan, että

- 1) jokainen koetamme totella siiveyden käskyä ja
- 2) koetamme auttaa ja tukea toinen toisiamme siiveellisessä taistelussa. Tässä auttamistyössä on k.m. yhdistyksillä erittäin tärkeä ja suuriarvoinen tehtävä. Silmä.

Kuuromyökkäinlehden lukijoille.

Taas loppuu vuosi. Pian alkaa uusi vuosi, 1922. Kuuromyökkäinlehti tulee nyt toivottamaan lukijoilensa

rauhallista joulua

ja

hyvää vanhan vuoden loppua!

Kuuromyökkäinlehti on nyt 25 vuoden vanha. Neljännesvuosisadan on se jaksanut elää ja ilmestyä. Kuukausittain on se tullut Suomen kuuromykkien luo heidän hiljaista elämäänsä ilahuttamaan ja tuomaan heille uutisia ja tietoja toisista tovereista, heidän riennoistaan ja harrastuksistaan.

K.m. lehti iloitsee siitä, että se on jaksanut niin kauan elää. Yleensä onkin sen elämä ollut onnellista. Sillä on jo monta ystävääkin. Se tietää olevansa rakastettu. Ja monella tavalla on se saanut todistuksia siitä, että sitä kaivataan ja odotetaan ja tarvitaan. — Kyllä se tietää, että monet toivoisivat lehteä suuremmaksi, monipuolisemmaksi, sisältörikkaammaksi ja paremmaksikin. Mutta lehti tietää sen ystävään ymmärtävän, että vaikeaa ja mahdotonta on näin vähävaraisen ja köyhän lehden tulla suuremmaksi ja paremmaksi.

— Nyt tämän vuoden lopulla voi Kuuromykkäinlehti iloita siitä, että sillä on jo yli tuhat (1,013) tilaajaa. Nuoret, äsken koulusta päässeet kuuromykkät ovat sitä innolla tilanneet. Tämä on hyvä asia. Lehti toivoo, että

jokainen entinen tilaaja

nyt ja pian, jouluj- ja tammikuussa tilaa taas tämän lehden ensi vuodeksi. Se toivoo, että kuuromykkät eivät unhotta tilata omaa lehteänsä, vaan hankkivat sille uusiakin tilaajia. *Sillä siitä riippuu voiko lehti ilmestyä ensi vuonna!*

Aika on kallis. Kaikki sen tietävät. Lehden painatus y. m. kustannukset ovat myös kovin kalliit. Suurta tappiota tuottaa lehden julkaiseminen Suomen Kuuromykkäin Liitolle. Ainoastaan Joululehtemme tuottamalla voitolla on tämä lehti voinut elää viime vuosina.

Suomen Kuuromykkät, kaikki lukijamme! *Uudistakaa jo heti vuoden alussa tilauksenne!* Tammi-kuun numero lähetetään vielä kaikille viime vuo-

pen tilaajille. Muita numeroita ei lähetetä ennen kuin tilaus on uudistettu. Kuuromyökkäinlehti odottaa siis paljon tilaajia. Näyttäkää, että odotus ei ole turha!

Kuuromyökkäinlehti maksaa 10 mk. vuodessa. *Kuuromyökkäinkoulun oppilaat saavat sen 5 markalla*, kun tekevät tilauksensa yhdessä jonkun opettajansa kautta.

Elkää unohtako tilata omaa lehteänne!

Lappia kulkemassa.

Kun olin viime kesänä matkustanut ympäri koko Kuopion hiippakunnan, käynyt noin 70 seurakunnassa kuuromykkille jumalanpalveluksia pitämässä ja ajanut pyörällä liki neljä tuhatta kilometriä — silloin olivatkin jo kaikki matkani suoritettut. Jällellä oli enää vain yksi matka — matka Lappiin. Paras viimeiseksi! Kesä kyllä oli jo oikeastaan kulunut; oli jo syyskuun 20 p., kun Tornion asemalla hyppäsin pyörän selkään ja muutamiksi viikoiksi sanoin hyvästit „etelämaailmalle.“ Edessäni oli maantietä pitkälti, mutta aikaakin oli riittävästi. Päämääränä oli Enontekiön kirkonkylä ja matkaa sinne n. 360 km. Ilmat sattuiivat olemaan kauniit, oli oikea „jälkikesä“ Ja kaunis oli katsella Torniojokilaaksoa, jota myöten maantie kulki: tuossa välkkyi leveä ja komea Torniojoki ja joen takana Ruotsin puolella kohoavat korkeat, tummat vaarat olivat saaneet päälleen loistavan punaisen ja keltaisen viitan: koivunlehti ei ollut vihreä enää. Ja mielessäni ajattelin: annappa kun ehdin Lappiin, niin tunturit ne koreina loistavat! Tuntureilla kasvaa vain koivumetsää ja näkyyneen siis siellä vain punaista ja keltaista niin kauas kuin silmä kantaa. Niin ajattelin, mutta kun saavuin Kolariin, niin huomasin, että täällä on jo käynyt syksyn kylmä käsi: koivikot seisovat vaaleina ja tummina, aivan alastomina, syys-tuulet olivat riistäneet niistä viimeisenkin lehden. Enpä saakaan nähdä Lapin syksyistä väriloistoa, liian myöhään tulen. — Kolarissa muuttuivat ilmatkin. Tähän asti oli ollut pouta, ja etelätuuli oli puhaltanut selän takaa; oli ollut helppo ajaa myötätuuleen. Mutta nyt pyörähti tuuli pohjoiseen ja alkoi heti kiskoa sadepilviä taivaalle. Vastatuuleen kävi ajaminen raskaaksi orjantyöksi ja jäätävä viima tuntui puhaltavan läpi vaatteiden. Ihan peloitti; kolkostipa Lappi nyt ottaa vieraansa vastaan; mahtanenko päästä onnellisesti perille? Ja muutamana iltana ennen Muonioon tuloa saavuin eräaseen kestiekievariin läpiväsyneenä ja aivan sairaana; kylmä tuuli oli vienyt ruumiista kaiken lämmön, ja vaikka ajoin niin, että silmissä hämärsi, tahtoivat hampaat kuitenkin lyödä loukkua. Sinä yönä oli minulla kuumetta, mutta otin pari kuume-pulveria, ja aamulla olin terve taas.

Muonio on jo Lappia. Vähää ennen kuin tullaan

Muonioon, näkyy oikealla kädellä mahtava Pallastunturi. Ja tunturit nähdessäni unohtuivat matkavaivat: täällä on vapaus, täällä erämaa täällä Lappi, täällä oikea „isänmaa!“ Kohta ollaan perillä! — Viimeinen taival, Muoniosta Enontekiölle, oli vaikea ajaa. Maantietä on vähän kuljettu ja tie on pehmeä. Oikeastaan voi ajaa vain syvää kärrynpyörän jälkeä ja se on vähän vaivaloista. Ei saa vilkaista sivulleen, täytyy tuijottaa kaiken aikaa tiukasti kärrynraiteeseen ja lujasti puristaa pyöräntankoa: on kuin nuorallatanssija; jos käy tarkkaamattomaksi, niin heti putoaa, pyörä keikahtaa nurin. Mutta loppui nälkävuosikin ja loppui matkakin. Vähän ennen kuin saavuin Enontekiön kirkonkylään, alkoi hiljalleen sataa lunta; pian hohtivat kärrynraiteet valkoisina, ja somalta ajella loppumatka tuota „valkenevaa tietä.“ Mielessä kuitenkin pyöri jo ajatus, mitenkähän täältä pois päästään polkupyörän kanssa, jos nyt jo rupeaa talvea tekemään.

Olin perillä. Viikon päivät asustelin veljeni, nimismiehen talossa ja nautin siitä, että olin Lappissa. Kuljeskelin metsissä ja vaaroilla metsästellessä. — Satoi lumen, mutta se sulii vielä pois. Satoi uuden lumen ja niin vahvan, että se näytti jo jäävän pysyväiseksi. Täytyi ruveta ajattelemaan poislähtöäkin: jos vielä jään tänne, niin sitten en pääse pois ennenkuin vasta oikealla rekikelillä. — Sattumalta piti siihen aikaan kolmen miehen lähteä veneellä Ounasjokea myöten Kittilään noutamaan sieltä jauhoja ja muita ruokatarvikeita. Enontekiöltä Kittilään on suoraa tietä jokea myöten 140 km. Kävin sopimassa miesten kanssa, että he ottavat minut pyörineni matkustajaksi veneeseensä — sillä tavalla pääsen ihan „herroiksi“ koskia alas Kittilään. —

Ennen lähtöä piti kuitenkin käydä 16 km. päässä olevassa Muotkajärven kylässä kuuromykkä Agataa tapaamassa. Palkkasin yhden kyytimiehistäni Oskari-nimisen viemään minut sinne. Lähdimme sunnuntaina kirkon jälkeen soutelemaan pitkää, mutta kapeaa Ounasjärveä myöten. Hämmästyimme kovin, kun olimme kulkeneet n. 8 km.: järvi oli jäässä! Ohoh, kuinka käynee? Koetimme särkeä jäätä monella tavalla. Ensimmäin minä keulassa ja hakkasin jäätä sauvoimella rikki. Oskari perässä sauroi venettä eteenpäin. Mutta pian särkyi sauvoimeni kappaleiksi. Koetettiin toista konstia. Oskari meni keulaan ja toisella jalallaan polki jäätä rikki keulan edestä: minä meloin perässä. Näkyi olevan hyvä konsti. Oskari porskutti jäätä ja vettä, että hei vaan! — Minua nauratti: onpa meillä hyvä „keulamoottori“, ei paremmasta apua! — Päästiin taasen sulaan veteen ja tultiin pienen joen suuhun. Sitä jokea myöten meidän piti sauvoa ylös Muotkajärveen. Heti alussa oli tapahtua onnettomuus. Aloin sauvoa keulassa, mutta äkkiä sauvoim luiskahti joen pohjassa, ja kun vene oli kovin pieni ja keikkuvainen, keikahti se samassa kovasti, olin kadot-

taa tasapainoni ja lentää suin päin jokeen. Sain kuitenkin veneen laidasta kiinni, mutta vettä roiskahti kovasti veneeseen ja kintaani sain täyteen vettä. Sen pahempaa ei kuitenkaan tapahtunut ja iloisia olimme, kun ei vene kaatunut emmekä saaneet kylmää kylpyä. Nuoralla vedimme sitten veneen koskea ylös Muotkajärveen. Mutta Muotkajärven kapeat salmet olivat vielä pahemmin jäässä. Oskarin täytyi kulkea rannalla ja vetää venettä köydellä, minä ohjailin venettä perästä sauvoimella. Vene omalla painollaan särki jäätä. Hankalaa kulkua se oli, ja meitä pelotti miten käy, jos Ounasjoen suvannotkin jo ovat jäässä. Päätimme ettemme puhu toisille miehille mitään siitä, että jäätä on jo näin paljon: ehkä he eivät uskaltaisi ollenkaan lähteä matkalle — mitenkäs me Oskarin kanssa sitten pääsemme Kittilään? — Lopulta laajenivat Muotkajärven kapeat salmet leveäksi järveksi ja siellä tuli vastaamme taas sula vesi. Illan pimetessä saavuimme perille ja pian istuimme tuvassa takkavalkean ääressä lämmittelemässä ja kuivilemassa itseämme. Naapuritalosta käytiin lainaamassa kynttilänpätkä, jonka valossa sitten pidin Agatalle viittomakielellä jumalanpalveluksen. Agata kävi myös H. Ehtoollisella. Oli hyvin hiljaista tuossa puolipimeässä tuvassa. Agatan vanhemmat olivat kovin iloiset siitä, että pappi oli tullut katsomaan heidän tyttörukkaansa, joka saa olla aina yksin, kun ei kukaan osaa puhua eikä viitata hänen kanssaan. — Oli jo pilkkopiimeä, kun lähdimme paluumatkalle. Pimeässä soutelimme yli Muotkajärven ja pujottelimme „kanavaamme“ myöten läpi jäiden, pimeässä laskea hurautimme jokea alas Ounasjärveen, ja puolen yön aikana olimme taas kotona. Vähän olin kyllä kohmettunut ja kylmettynyt perää pitäessäni, mutta mieli oli tyytyväinen, iloinen ja lämmin.

Seuraavana aamuna piti lähteä Kittilään. Kyytimiehet Simoni, Juhani ja Oskari tulivat isolla jokiveneellä minua hakemaan. Puin päälleni veljeni poronahkaturkin eli „peskin,“ sain myös lainaksi talvilakin, ja pian istuin poronahkoihin käärittynä, mukavasti ja lämpimästi. Hyvästi, hyvästi! . . . Sinne jää Lappi, jää Ounasjärvi ja sen takana lumivalkeisena kohoava kaunis Ounastunturi . . . Me lähdimme takaisin lämpimiin „etelämaihin!“ — Ounasjärvestä lähtevä Ounasjoki oli hyvin tulviltaan. Koko kesän ovat rantaniityt ja suot olleet veden alla. Ihmiset eivät ole voineet tehdä heinää paljo ollenkaan. Taitaa olla nälkävuosi tänä talvena Lapissa. Leipääkään ei ole, jauhoja on vaikea niin kauas kuljettaa. Enontekiöllä maksoikin kilo ruisjauhoja kokonaista 9:50. — Tulvajokea oli hyvä laskea. Simoni piti perää. Hän on hyvin taitava koskenlaskija. Juhani soui ylähangassa, Oskari alahangassa. Minä torkuskelin keskellä venettä, „herroiksi“ vain! Ensimmäinen suvanto oli vain vähän jäässä. Oskari ja minä tulimme iloisiksi. Arvelimme, että eivät taida muuta suvannot olla sen pahemmin jäässä.

Kerroimme tovereillemme, miten olimme aikoneet salata heiltä, että Muotkajärvestä oli jo paljon jäätä. Simoni ja Juhani vain nauroivat turhalle viekkaudellemme ja vakuuttivat, että Kittilään menään, vaikka mikä tulkoon! — Puolentoista penikulman päässä yhtyy Ounasjokeen luoteesta päin Kakkälöjoki. Koska tiesin että n. 15 km. päässä likellä Kakkälöjokea on Peltovuoman kylä, jossa on 2 kuuromyökkää, olimme sopineet, että poikkeamme Peltovuomaan heitä katsomaan. Veneenkeula käännettiin siis luoteista kohti ja lähettiin puskemaan ylös virtavaa ja koskirikasta Kakkälöjokea. Juhani ja Simoni sauvoivat ja Oskari veti rannalla köydestä. Kakkälöjoeen suvannot olivat paikatellen pahasti jäässä. Kerrankin saatiin vetää venettä jäätä myöten melkein puoli km. Jää ei kuitenkaan vielä kantanut, vaan murtui veneen alla. Kuta pohjoisemmaksi tulimme, sitä lujempaa jää oli. Ajattelin välistä, että paras olisi ajoissa kääntyä takaisin. Ja luulpa, että kyytimiehetkin ajattelivat samoin, mutta kukaan ei viitsinyt virkkaa ajatustaan ääneen. „Akka tieltä kääntyköön . . .!“ N. 6 kilometrin päässä Peltovuomosta laskettiin vene rantaan ja päätettiin, että Juhani lähtee minua opastamaan maata myöten kylään, Simoni ja Oskari taasen jäävät veneen luo meitä odottamaan. Lähdimme pötkimään. Juhani oli kyllä pieni mies, mutta kova kävelijä, hikihatussa sain loikkia mätiköitä ja soita myöten hänen kintereillään. Ei täyttä tuntia mennyt, kun jo oltiin perillä. Peltovuoma teki kovin kolkon vaikutuksen. Kylä oli rakennettu soiden eli „vuomien“ keskelle — siitä kai nimi Peltovuoma. Kankailla kasvoi vain matalaa koivikkoa. Kylmä tuuli pääsi esteettömästi puhaltamaan ninne halusi. Ihmiset kärsivät siellä polttopuun puutetta kun havumetsää ei ole ollenkaan lähitienoilla; talvella kuuluvat huoneet olevan hyvin kylmät. En minä tahtoisin siellä asua.

Jatketaan.

Lisämuistoja kuuromyökkien esitelmäpäiviltä Tampereella.

En aijo siitä kirjoituksesta mitään poistaa, vaan lisätä sitä, mikä vastaisuudessa tekee sellaiset esitelmäpäivät hauskemiksi ja tarkotusta vastaaviksi. Kun kerran on esitelmäpäivät jossakin, niin ensin tarkasti punnitkaamme, menemmekö sinne ja minkä vuoksi. Jos päätämme mennä, niin olkoon meillä sellainen ajatus, että todella otamme vastaan sivistystä, joka lähtee esitelmistä, emmekä pane varojamme turhiin matkustelemisiin, jollei meillä ole vakaa aikomus, että todella tahdomme oppia esitelmistä. Moni kuuromykkä on pannut varojansa, joita olisi pitänyt säästää maamme itsenäisyyden säilymiseksi ja rahamme arvon nousmiseksi, menemään turhiin matkustelemisiin

ilman mitään vakaata aikomusta nauttia esitelmistä. Tällaista huomataan niissä kuuromykissä, jotka esitelmien aikana liikkuvat sinne tänne huoneissa, kuten Tampereella tapahtui, mikä saattoi esitelmänpitäjän hermostumaan ja antamaan oikeutetun muistutuksen, josta me kuulijat nolostuimme kuin koululaiset. Ajatelkaas, mihin toiset kuuromykät tämän johdosta tähtäävät ajatuksensa? He luulevat, että olette lapsellisia, jotka olette tulleet vain huvittelemaan, näyttelemään miten hienot vaatteet teillä on, ja miten „sivistyneitä“ te olette, kun teillä on varaa matkustella. Mutta tällaisen osaksi tulee vain naurua. Sentähden lopettakaa liikkumiset esitelmien aikana ja kuunnelkaa nautinnolla, niin teitä kunnioitetaan, vaikkakaan ette näe toisissa valloille pyrkivää kunnioituksen tunnetta. Liikkumiset esitelmien aikana eivät häiritse ainoastaan esitelmänpitäjiä, vaan enemmän kuulijoita, sillä se koskee persoonallisesti heitä.

Että vastaisuudessa vakavaa aikomusta omaava voisi — pelkäämättä välikohtauksia — matkustaa esitelmäkokouksiin, olisi hyvä suurissa esitelmätilaisuuksissa asettaa järjestyksenvalvoja pitämään huolta, että säännöllisyyttä noudatetaan, niin sekä esitelmänpitäjät että kuulijat voisivat olla tyytyväisiä.

Myöskin mukana ollut.

Tilatkaa Kuuromykkäinlehti v. 1922.

Kuuromykkäinlehti ilmestyy ensi vuonna, 1922, samankokoisena ja samaan suuntaan toimitettuna kuin tähänkin asti. Se sisältää opettavaa, hyödyllistä ja huvittavaa lukemista kuuromykille ja heidän ystävilleen. Siihen otetaan tietoja sekä kotimaan että ulkomaittenkin kuuromykkäin elämästä ja harrastuksista. Lehti koettaa voimainsa mukaan seurata heidän rientojaan. Myöskin hankitaan lehteen kuvia, niin paljon kuin varat näin kalliina aikana sallivat.

Jokaisen kuuromykän pitää tilata oma lehensä! Ja jokaisen kuuromykän pitäisi hankkia lehdelleen uusia tilaajia tuttavainsa ja sukulaistensa (kuulevain) piiristä.

Kuuromykkäinlehti ilmestyy kerran kuukaudessa 8-sivuisena. — Tilaushinta on 10 markkaa.

Lehteä voi tilata kaikista postikonttoreista maalla ja kaupungissa. Myös voi tilauksensa lähettää suoraan lehden toimitukselle, os. *Helsinki, Johanneksentie 4.*

K.m. koulujen oppilaat saavat lehden 5 mk., kun tekevät tilauksensa yhdessä jonkun opettajansa kautta.

Tietoja kotimaasta.

50 vuotta täytti viime marraskuun 20 p:nä tehtaantööntekijä, neiti *Tilda Rehumäki* Forssassa. Hän on Forssan ympäristön kuuromykille hyvin tuttu henkilö. Hänen pieni, hyvä kotinsa on pitkien aikojen kuluessa ollut k. m. kokouspaikkana, jossa aina ystävällisesti ja vieraanvaraisesti heitä kohdellaan. Kuuromykkäin Lehden ja joululehtemme asiamieherä on hän myös toiminut. Vakavalla käytöksellään ja ahkerana työihmisenä on hän ollut hyvänä ja kunnioitustaherättävänä esimerkkinä kuurojen toveripiirissä. Nuorena menetti *Tilda Rehumäki* kuulonsa. Sitten hän joutui rouva *Helena Luoman* „Hephata“-kouluun Huititsissa, jossa opiskeli lyhyemmän ajan. Koulusta päästyään palveli hän ensin noin 4 vuotta ja rupesi sitten v. 1896 Forssan tehtaaseen työhön, jossa on siitä asti ollut yhtä nittaa, yhteensä 25 vuotta. — Forssan kuuromykät viettivät kunnioittamansa toverin syntymäpäivää juhlallisesti hänen kodissaan sekä lahjoittivat hänelle kalliivoisen keittoastian.

Mäntästä. Mänttä on suuri tehdasseutu Vilppulan aseman lähellä. Mänttä on äsken eronnut Vilppulan seurakunnasta ja on se nyt itsenäinen, Vilppulasta riippumaton kunta. Se on saanut oman kauniin kirkon ja oman papin, pastori *Lauri Kallialan*. Mäntässä ja sen lähellä asuu n. 8 kuuromykkää. Viime marraskuun 9 p:nä nämä kuuromykät saivat kokousta jumalanpalvelukseen ja H. ehtoolliselle omaan, uuteen kauniiseen kirkkoon. Jumalanpalveluksen jälkeen kutsui pastori Kalliala ja rouvansa kaikki kuuromykät omaisineen kauniiseen kotiin kahvia juomaan. Ja pastori lupasi, että kuuromykät saavat vast' edeskin tulla pappilaan kokouksiin pitämään. Kiitollisina ottivat kuuromykät vastaan pastorin kutsun ja iloitsivat, että uusi, ystäällinen koti on avautunut heille. — Tilaisuudessa koottiin Ävikin vanhainkodin hyväksi 19 mk.

Juopottelun seurauksia. Viime heinäkuun 24 p:nä oli eräässä talossa Hämeenkyrön piirijässä rukiinleikkuu talokoot. Leikkaajille tarjottiin m. m. „sahtia“ ja lienee tilaisuuteen tullut kutsumattomia vieraitakin viinaa mukanaan.

Tanssittiin ja ruvettiin tappelemaan. Tappeluun sekaantui myös k. m. Nestori Vänni. Silloin eräs mies ampui Vänniltä oikean silmän puhki. Kuula meni päähän sisään aivojen lähelle. Lääkäri leikkasi kuulan päästä pois. Vänni ei kuollut, vaikka sattuma oli hengenvaarallinen. Tapauksen johdosta tuomittiin ampuja Hämeenkyrön käräjillä jouluk. 1 p:nä 6 kk. vankeuteen sekä maksamaan Vännille kaikki sairaus- y. m. kulut sekä 3 tuhatta markkaa silmän menetyksen takia. — Jos ei olisi juopoteltu sahtia ja viinaa, niin ei olisi tämä ikävä asia tapahtunut. Kuuromykät, elkää juopotelko, elkää menkö juomaseuroihin!

Tietoja kuuromykistä. *Tauno Parviainen* pyytää tervehtii opettajiaan ja tovereitaan. Hän voi hyvin ja tekee työtä kotiseudullaan, os. *Rääkkylä Rasivaara*.

Eeva Mielonen, joka on ollut viimeksi Kunnalliskodin hoitajattarena Sulkavalla, tervehtii opettajiaan ja tovereitaan. Hänen osoitteensa on nyt, *Savonlinna*. Savonlinnan konepaja Oy., jossa hän nyt on uudessa paikassa.

Urho Lehtimäki on muuttanut Ypäjäältä Turkuun puuseppäoppiin.

Marraskuussa ovat emäntä *Maria Savisaari* Alavuudelta ja rouva *Sofia Helminen* Tampereelta vierailleet Turussa käyden m. m. Turun kuuromykkäinyhdistyksessä.

Veikko Leikola on muuttanut Alavuudelta Lietoon marraskuussa isäntä *Oskari Jaakkolan* luo maanviljelysoihin.

Hilma Niemelä on muuttanut syyskuussa Finbyyn pappilasta Turkuun pastori *Wileniuksen* lasten taloudenhoitajaksi.

Varokaa petkuttajia! Äskettäin on taas ollut liikkumassa kavala petkuttaja eräällä paikkakunnalla. Hän on kuljeskeleva, kuuro mies, joka väärellä nimellä ennenkin on kulkenut monilla paikkakunnilla („Gunnar Ekman“) narraamassa kuuromykiltä rahaa y.m. Forssassakin on sellainen mies liikkunut, mutta ei tainnut onnistua pettämään ketään kun kuuromykät siellä muistivat mitä tässä lehdessä ennen on kirjoitettu petkuttajista.

Elkää antako rahaa tuntemattomille, kuljeskeville kuuromykille.

Tapaturma. Emäntä *Maria Savisaari* matkusti Alavuodesta Tampereen kautta Turkuun katsomaan poikaansa Elias Savisaarta marraskuun 7 p:nä. Silloin tapahtui hänelle marraskuun 10 p:nä tapaturma siten, että hän kaatui ja püösi jyrkistä asunnon portaista alas loukaten oikean käsivartensa, joka meni ranteesta sijoltaan pois. Hänet vietiin heti Turun lääninsairaalaan sidottavaksi ja hoidettiin kotona. Nyt emäntä Savisaari on taas terve ja reipas kuten ennenkin.

Arvoisat isännät! Nuori kuuromykkä, puhekoulun käynyt, maanviljelykseen perehtynyt mies haluaa pitkäikäisen renkipaikan. Hyvillä todistuksilla varustettu. On myös kunnan puuseppä, suutari, hevoscengittäjä y. m. Palkkaa 300 mk. kuussa tai alle 300 mk. Odotus kestää yhden kuukauden ajalla km. lehdin ilmestymispäivästä. Jos kuka ottaa hänet taloonsa rengiksi, niin hän lähettää hänelle vastausta nimimerkille: „Vaatimaton“

*Mäntyharju, Simunan ranta
Vierola, Työväen osuusk.*

Uudenvuoden onnittelut. Tammikuun Kuuromykkäinlehteen otetaan taas vastaan *Uudenvuoden onnitteluja*, kuten edellisissä vuosinakin. Jos tahdotte tällä tavalla toivottaa „onnellista uutta vuotta“ tuttaville ja tovereille, niin lähettäkää *nimenne ja osoitteenne sekä 5 mk. rahaa* osoitteella: *Kuuromykkäin Lehti, Helsinki, Johanneksentie 4.* Maksun pitää seurata mukana muuten ei nimeä paineta lehteen. *Toimitus.*

Esitelmäpäivät järjestää Helsingin k.m. yhdistys jäsenilleen ja *Uudenmaan läänissä* asuville kuuromykille ensi tammikuun 6, 7 ja 8 päivä. Huomatkaa: osanottajiksi pääsevät ainoastaan Helsingin k. m. yhdistyksen jäsenet ja Uudenmaan piirissä asuvat kuuromykät. Kauempana asuvat älkööt vaivautuko siis matkustamaan silloin Helsinkiin.

Lahjoja Ävikin vanhainkodille. Kokoontuneina jumalanpalvelukseen keräsivät *F. rissan* kuuromykät Ävikin vanhainkodille 25 mk. — Samoin ovat *Sodankylän* kuuromykät Lapista lähettäneet pastori T. Itkosen kautta Ävikin vanhainkodille 50 mk.

„**Vanhain kuuromykkäin päivänä**“, viime marraskuun 6 p:nä keräsivät Tampereelle jumalanpalvelukseen kokoontuneet kuuromykät Ävikin vanhainkodin hyväksi yhteensä 325 mk., josta summasta suurin osa kertyi „Lesken-orpo“ aatikoista.

Kuopion hiippakunnan kuuromykkäin matkapappi, pastori Itkonen, on virkavapaa ensi toukokuun 1 päivään asti lukujensa jatkamista varten. Hänen osoitteensa on: *Vihhti.* Sinne voivat piirin kuuromykät hänelle kirjoittaa.

Kilpakiirjoitus. Kuuromykkäin auttajayhdistyksen Turun piirin toimeenpanemaan kilpakiirjoitukseen Turun kuurorom. koulun entisille oppilaille on kolme henkilöä lähettänyt kuusi kirjoitusta. Tulokset kirjoituksista julkaisemme vast'edes lehdessämme.

Joulujuhla kuuromykille pidetään *Lahdessa*, evank. luteril. rukoushuoneella Vuorikadun varrella *toisena joulupäivänä*, jouluk. 26 p., kello 5 i.p.

Ilmoittajille. Kuuromykkäinlehteen otetaan kihlausvihkimä- ja kuolinilmoituksia ainoastaan kun maksu seuraava mukana. Ilmoitusmaksu ensi vuoden alusta on 10 markkaa.

Riihimäen Kuuromykkäinyhdistyksen Joulujuhla pidetään Uudenvuoden aattona, 31 p:nä joulukuuta, klo 6 i. p. Etelä piirin kansakoululla.

Kokousta jatkuu seuraavana päivänä.

Levittäkää, myykää

Kuuromykkäin Joulua.

Siihen on vielä tilaisuus. Siten palvelette omaa, yhteistä asiaanne!

Allekirjoittaneen kuvallista

Raamatun historiaa kuuromykille

on viellä saatavana. Kirja soveltuu oppikirjaksi alaluokkien oppilaille samoin heikkolahjaisille sekä koulunkäynteille kuuromykille hartauskirjaksi.

Kirja tilattava ainoastaan allekirjoittaneelta osoitteella:

Opettajatar, neiti *Laina Järvinen*, Mikkeli.

Hinta 1:50 p. ja postiraha lisää.

Vihittyjä.

Anna Maria Lääperi

Oskar Keltanen

Ruokolahti ³⁰/₁₀ 1921.

Beda Kivimäki

Kustaa Mehto

Teisko ¹/₁₀ 1921.

Maria Paksunen

Antti Laukkanen

Sortavala ⁹/₁₂ 1921.

Tilatkaa Kuuromykkäinlehti v. 1922!